

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobkyně: T. K., nar. X státní příslušnost Ukrajina
bytem J. 867/16, B.
zastoupený advokátem Mgr. Radimem Strnadem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem Nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2017, č. j. MV-127147-6/SO/sen-2014

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 9. 8. 2017 doručenou zdejšímu soudu téhož dne domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2017, č. j. MV-127147-6/SO/sen-2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „Ministerstvo“ nebo „prvostupňový orgán“), ze dne 18. 7. 2014, č. j. OAM-41314-30/DP-2013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž Ministerstvo podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 23. 6. 2014 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítlo žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobkyně na území (neplnění účelu předchozího dlouhodobého pobytu).

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně nesouhlasí se závěrem správních orgánů v otázce výkladu činnosti jednatele a obchodního vedení společnosti BERGSON s.r.o., v níž dle názoru správních orgánů nevykonávala fakticky funkci jednatele, jelikož žalobkyní popisovaná činnost, kterou v této společnosti vykonávala, nebyla podřaditelná pod obchodní vedení společnosti. Závěry správních orgánů jsou v této otázce právně nesprávné. Prvostupňový orgán se při výkladu činnosti jednatele pro společnost omezil výhradně na to, že jednatelem náleží tzv. obchodní vedení společnosti, nicméně se jedná pouze o určitou část výkonu funkce jednatele směřující „dovnitř“ společnosti v rámci fungování vícečlenného statutárního orgánu. Obchodní vedení společnosti je následně realizováno každým z jednatelů formou různých právních úkonů, tyto úkony již působí „navenek“ společnosti vůči třetím subjektům. Tyto právní úkony však již nejsou činěny v rámci obchodního vedení společnosti, nýbrž se jedná o úkony související s jednáním jménem společnosti. Správní orgány proto zcela pominuly činnost jednatele spočívající v jeho úkonech vůči třetím subjektům navenek. Činnost popisovaná žalobkyní jako činnost jednatele společnosti BERGSON s.r.o. skutečně není obchodním vedením společnosti, nýbrž je činností jednatele vyplývající z ustanovení § 133 odst. 1 obchodního zákoníku, což však správní orgány naprosto pominuly. Pod pojem obchodní vedení společnosti byla ze strany správních orgánů podřazena veškerá činnost jednatele, přestože se jedná o pouhou část výkonu funkce jednatele projevující se toliko dovnitř společnosti v rámci rozhodování vícečlenného statutárního orgánu o směřování společnosti.

III. Vyjádření žalované

3. Žalovaná se k podané žalobě vyjádřila podáním ze dne 23. 8. 2017, v němž ve věci žalobních námitek plně odkázala na napadené rozhodnutí. Žalobkyně neprokázala

podnikatelskou činnost, což jednoznačně vyplývá z provedeného výsledku, viz strana 3, 4, 7 a 8 napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

4. Na základě včas podané žaloby Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 s. ř. s.
5. Podstatou sporu v nyní projednávané věci je především otázka, zda v případě žalobkyně byly dány důvody pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu neplnění účelu pobytu, což správní orgány podřadily pod jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně ve svém návrhu konstruuje jako stěžejní žalobní námitku otázku nesprávného výkladu obchodního vedení společnosti BERGSON s.r.o., nicméně podstatné je samotné posouzení toho, zda žalobkyně vykonávala či nevykonávala funkci jednatele této společnosti.
6. Ze správního spisu pro nyní projednávanou věc vyplývají následující rozhodné skutečnosti. Žalobkyně pobývala na území České republiky od 24. 8. 2011 do 23. 8. 2013 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Dne 8. 8. 2013 podala žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná. V průběhu vedeného řízení prvostupňový orgán obstaral kopii protokolu o výsledku žalobkyně ze dne 17. 9. 2013 (ve spise vedeno pod č. j. OAM-41314-28/DP-2013), který byl proveden se žalobkyní v rámci řízení o její žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, přičemž žalobkyně byla mimo jiné dotazována na plnění účelu dlouhodobého pobytu. Žalobkyně měla účel podnikání – účast v právnické osobě naplňovat výkonem funkce jednatele ve společnosti BERGSON s.r.o. (jednatelem společnosti byla od 19. 5. 2011). Z provedeného výsledku vyplynulo, že žalobkyně měla ve společnosti BERGSON s.r.o. pracovat s papíry, hledat zákazníky a podepisovat smlouvy. Blíže však žalobkyně nebyla schopna specifikovat, co je předmětem obchodní činnosti společnosti BERGSON s.r.o., nevěděla, čím se společnost zabývá, čeho se týkaly smlouvy, které měla podepisovat, ani s jakými obchodními partnery byly tyto smlouvy uzavřeny, neznala ani plány výkonu funkce jednatele na následující týden, co znamená pojem „společník“, kolik společníků společnost BERGSON s.r.o. má, jakými právními normami se řídí činnost společnosti, kdy se konala poslední valná hromada nebo kdo se této valné hromady zúčastnil. V průběhu výsledku rovněž uvedla, že úkoly jí uděluje M. K. (jednatel a společník této společnosti). V sídle společnosti nemá vlastní místo, stejně jako nemá stanovenou pracovní dobu, do práce se dostaví, když jí zavolají. Navíc z výpisu z živnostenského rejstříku a vyúčtování záloh na pojistné na důchodové pojištění vyplynulo, že žalobkyně nejméně do května 2013 nepodnikala. Všechny uvedené skutečnosti vyhodnotil prvostupňový orgán tak, že žalobkyně nevykonávala a nevykonává funkci jednatele společnosti BERGSON s.r.o., na základě které jí bylo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti v právnické osobě vydáno, tudíž neplnila účel pobytu, v důsledku čehož prvostupňovým rozhodnutím zamítl žádost žalobkyně podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm.

b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Neplnění účelu pobytu kvalifikoval jako jinou závažnou překážku bránící prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Následně prvostupňový orgán hodnotil zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně, tento však shledal za přiměřený.

7. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně dne 13. 8. 2014 blanketní odvolání, které bylo následně odůvodněno. Žalobkyně v rámci odvolacího řízení brojila několika odvolacími námitkami, s nimiž se žalovaná v napadeném rozhodnutí vypořádala, tímto rozhodnutím podané odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Žalovaná se dále ztotožnila se závěrem prvostupňového orgánu, že z provedeného výsledku žalobkyně ze dne 17. 9. 2013 vyplynul důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně spočívající ve zjištění jiné závažné překážky pobytu žalobkyně na území České republiky, neboť žalobkyně neplnila účel dlouhodobého pobytu, když fakticky nevykonávala funkci jednatele společnosti BERGSON s.r.o.
8. Z ustanovení § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá možnost opakovaně prodloužit dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.
9. Dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.
10. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
11. Ustanovení § 37 zákona o pobytu cizinců tedy uvádí důvody pro zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, tj. rovněž důvody pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.
12. Dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.
13. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
14. Krajský soud na tomto místě připomíná, že v případě neprodloužení dlouhodobého pobytu z důvodu nenaplnění účelu předchozího pobytu dle § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dochází ke zkoumání plnění účelu pobytu výlučně v době platnosti příslušného povolení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24), nikoliv také v průběhu řízení o prodloužení platnosti povolení k pobytu, které nastává v případě neprodloužení dlouhodobého pobytu dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož oba tyto důvody pro zamítnutí žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu jsou odlišné (k tomu např. srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015-43).
15. Důvod zamítnutí žádosti dle § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců spočívá v tom, že žalobkyně přestala splňovat podmínku pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu, jelikož byla zjištěna jiná závažná překážka jejího pobytu na území. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky

ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, nebo ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013-50) nenaplnění účelu předchozího pobytu představuje závažnou překážku dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, a je tudíž důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona (aplikovaného na základě odkazu v § 44a odst. 3 tohoto zákona). Skutečnost, že cizinec nenaplnil účel předchozího pobytu, již nemůže být dalším jeho jednáním jakkoliv zhojena, a proto je nerozhodné, zda v průběhu správního řízení cizinec začal účel pobytu naplňovat.

16. Po provedené revizi správního spisu se zdejší soud plně ztotožňuje s hodnocením správních orgánů o tom, že žalobkyně ve společnosti BERGSON s.r.o. nevykonávala funkci jednatele společnosti. Byť žalobkyně uvedla, že za společnost podepisovala smlouvy, na veškeré s tím související otázky již odpověď neznala, ať již se jednalo o otázku obsahu smluv, s jakými obchodními partnery byly tyto smlouvy podepisovány či z jaké oblasti tito obchodní partneři byli. Z provedeného výsledku se žalobkyní rovněž vyplynulo, že nevěděla informace o společnosti BERGSON s.r.o., které by bylo možné od jednatele společnosti očekávat, že vědět bude. Konkrétně žalobkyně nevěděla, v jaké části Brna se nacházelo sídlo společnosti, čím se společnost zabývala, jaký byl předmět její činnosti, jak společnost fungovala, jakými právními normami se řídila činnost společnosti, jakým způsobem zajišťuje splnění všech zákonných povinností za danou společnost, kým byla jako jednatel jmenována a odvolávána, kdy se konala poslední valná hromada, kdo se jí účastnil nebo jaké z ní vyplynuly závěry. Lze poukázat též na skutečnost, že žalobkyně vůbec nedokázala sdělit plány, které jako jednatel společnosti má na nadcházející pracovní týden, přijímání pracovních pokynů od p. M. K. či neznalost pojmu „společník“ a kdo jím v této společnosti je. V sídle společnosti neměla ani vyhrazené vlastní místo. Pro kontext je možné zmínit rovněž celkový počet jednatelů společnosti BERGSON s.r.o., kterých bylo dle žalobkyně 61 či 62. Všechny uvedené skutečnosti svědčí o tom, že žalobkyně funkci jednatele společnosti nevykonávala, tudíž neplnila ani účel dlouhodobého pobytu podnikání – účast v právnické osobě, který jí byl na období od 24. 8. 2011 do 23. 8. 2013 udělen.
17. V návaznosti na toto hodnocení je třeba dodat, že neplnění účelu dlouhodobého pobytu v minulosti (zjevně po celou dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu), jak se stalo v projednávané věci, je bezpochyby možné považovat za „jinou závažnou překážku“ ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69). Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 5. 2016, č. j. 3 Azs 171/2015-144: *„Zákon o pobytu cizinců totiž nepochybně zdůrazňuje princip plnění uložených povinností cizince, žadatele o nějaký pobytový status. Může se jednat o zdůvodnění pobytu např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, přičemž je v pravomoci státu nastavit podmínky, za nichž bude mít cizinec možnost na území České republiky pobývat (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 81, popřípadě rozsudek ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 95/2008 – 45). Zároveň platí, že účel, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být plněn fakticky a ne jen formálně, například simulovaným zapsáním do příslušných rejstříků.“* A právě o tento případ se jedná v nyní posuzované věci. Žalobkyně byla sice „formálně“ zapsána jako jednatel společnosti BERGSON s.r.o., sama však skutečnostmi uvedenými v průběhu výsledku ve správním řízení potvrdila, že fakticky tuto činnost nevykonávala.
18. Žalobkyně ve svém návrhu argumentuje tak, že se správní orgány zabývaly pouze částí výkonu funkce jednatele směřující „dovnitř“ společnosti v rámci fungování vícečlenného

statutárního orgánu (obchodní vedení společnosti, přitom k tomuto sama žalobkyně potvrzuje, že obchodní vedení společnosti BERGSON s.r.o. nevykonávala), zatímco pominuly otázku realizace různých právních úkonů působících „navenek“ společnosti vůči třetím subjektům. Z provedeného výsledku však není žádných pochyb, že žalobkyně nečinila ani právní úkony působící „navenek“ společnosti vůči třetím subjektům. Byť žalobkyně uvedla, že určité smlouvy podepisovala, dále k této skutečnosti nebyla schopna uvést jakékoliv bližší podrobnosti, které by jí tvrzené skutečnosti podporovaly. Žalobkyně stran obsahu smluv, obchodních partnerů či alespoň oblasti působnosti těchto obchodních partnerů ničeho bližšího neuvedla. Navíc své žalobní tvrzení, že by snad k takovému výkonu funkce jednatele žalobkyní vůbec došlo, ani nijak nedokládá jakýmkoliv důkazy. Všechny tyto skutečnosti svědčí o tom, že žalobkyně za danou společnost nejednala ani navenek, k ničemu ji nezavazovala a nečinila za ní žádné úkony. Nadto správní orgány tuto otázku nepominuly ve svých rozhodnutích, kdy závěry plynoucí z provedeného výsledku rozebírají ve své argumentaci.

V. Shrnutí a náklady řízení

19. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalované, kterým bylo odvolání žalobkyně zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedená žalobní námitka uplatněná žalobkyní není důvodná. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
20. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalované, která měla v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. června 2019

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu